

Drengen, der mistede sine ord

Emil elskede at skrive. Ikke fordi han altid stavede rigtigt – det gjorde han faktisk slet ikke – men fordi han kunne lide at få sine tanker ned på papir. Når han skrev, føltes det, som om verden blev lidt større.

Men en dag skete der noget mærkeligt. Det begyndte en mandag morgen i en helt almindelig dansktimer, hvor de skulle skrive en fortælling. Om lidt ville læreren også afsløre, hvilket emne de skulle skrive om. Emil elskede at finde på historier. Han var især god til at skrive eventyr, hvor der sker noget forfærdeligt, og hvor hovedpersonen skal igennem tre prøver, og hvor alt ender godt. Emil har skrevet mange eventyr gennem tiden. Nogle gange endda med sig selv som hovedperson. De dansktimer, hvor de bare får lov til at skrive løs, er Emils yndlingstimer.

Emil tog sin blyant og skrev:

Der var engang ...

Men så stoppede han.

Han kiggede på ordene, han lige havde skrevet. De begyndte at flytte sig. De så ... forkerte ud. Ikke bare lidt forkerte. Helt forkerte. Som om bogstaverne begyndte at flytte sig. Og så forsvandt de! Han prøvede igen.

Der var en gang ...

Men nu var det, som om hans hånd ikke ville. Bogstaverne blev skæve. Nogle forsvandt. Andre byttede plads. Han prøvede igen og igen.

Til sidst stod der bare:

D... v... e...

Emil stirrede på siden.

"Jeg kan ikke," hviskede han.

Den dag blev alting anderledes. Hver gang Emil skulle skrive, skete der det samme. Bogstaverne gled væk fra ham. Ordene ville ikke blive stående. Men det mærkeligste var, at han kunne stadig tænke ordene, og han kunne høre dem inde i hovedet. Han kunne bare ikke få dem ud.

Om natten havde Emil en underlig drøm.

Han gik i en stor skov. Men træerne var ikke som normale træer. De var lavet af bogstaver. A'er hang som blade. B'er snoede sig som grene. I'er stod som træstammer på rad og række, og i vinden hvislede de mange S'er.

Midt i skoven stod en gammel mand med en kappe lavet af papir.

"Du har mistet dine ord," sagde manden.

"Ja, og jeg vil så gerne have dem tilbage," sagde Emil.

"Så må du bestå tre prøver," sagde manden. "Kun den, der forstår ordene, får dem tilbage."

Emil blev ført hen til en sti. På jorden lå der ord – men der manglede nogle bogstaver:

_AL

L_S

SKRI_

"Du skal finde de bogstaver, der mangler," sagde manden.

"Men det er jo nemt," sagde Emil. "Der mangler S, Ø og G. Der skal stå SAL, LØS, SKRIG."

"Er det så nemt?" spurgte manden.

Pludselig ændrede ordene sig:

_AL blev til TAL

L_S blev til LÆS

SKRI_ blev til SKRIV

Emil blev stille.

"Der er ikke kun ét rigtigt svar," sagde han langsomt.

"Netop," sagde manden. "Ord kan forandre sig og give ny mening."

Stien åbnede sig, og Emil gik videre.

Nu stod Emil foran en stor bog.

På siden stod en sætning:

Jeg gik en tur i skoven og det var meget hyggeligt og jeg så en fugl og så gik jeg hjem

"Ret den," sagde manden.

"Det er nemt," sagde Emil. "Der mangler jo både punktummer og kommaer."

Han begyndte at rette:

Jeg gik en tur i skoven, og det var meget hyggeligt. Jeg så en fugl, og så gik jeg hjem.

"Færdig," sagde han.

Men siden forblev grå.

"Er den perfekt?" spurgte manden.

Emil tøvede.

"Den er ... korrekt," sagde han. "Men den er lidt kedelig."

Han tog blyanten igen.

Jeg gik en tur i skoven. Det var stille og hyggeligt. Pludselig fløj en fugl op lige foran mig – og så skyndte jeg mig hjem.

Siden begyndte at gløde.

"Ord handler ikke kun om at være rigtige," sagde manden. "De skal også føles."

Til sidst stod Emil foran en tom side i bogen.

Helt tom.

"Nu skal du skrive," sagde manden.

"Men det kan jeg jo ikke!" råbte Emil.

"Du kan ikke skrive perfekt," sagde manden. "Men kan du skrive noget?"

Emil kiggede på siden.

Hans hånd rystede.

Så skrev han langsomt:

*Jeg kan ikke finde ud af at skrive mere, og det er svært, og jeg bliver
ked af det.*

Han stoppede.

"Det er ikke pænt," sagde han.

"Men er det sandt?" spurgte manden.

Emil nikkede.

Siden begyndte at lyse kraftigere end før.

"Du har bestået de tre prøver," sagde manden. "Du kan trygt vende hjem, for nu har du fået ordene tilbage."

Emil vågnede.

Næste dag sad han igen i klassen.

"Tag jeres hæfter frem," sagde læreren.

Emil tog sin blyant. Han var nervøs, da han begyndte at skrive.

Jeg var engang en dreng, der mistede sine ord.

Han stoppede.

Så smilede han lidt og skrev videre.